



TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA



Generalitat
de Catalunya



EICHMANN IN JERUSALEM

Hannah Arendt

Vam començar a treballar en l'obra *Eichmann in Jerusalem* a principis del 2019. Abans del primer assaig (*la Mia parla d'això al principi de l'obra), vaig enviar als actors una llista de llibres i pel·lícules com a preparació per a l'espectacle, perquè poguéssim venir plens d'algunes històries, sentiments, imatges, temes i motius, perquè no partíssim de zero. Perquè poguéssim començar junts i no fos jo, el director, qui suposadament ho sabés tot. Això, ho odio.

I vam començar junts, immediatament. Tots compartíem la sensació que el tema i el material eren molt més grans que nosaltres; que havíem de posar-nos en un segon pla, que tot el que estàvem fent no era més que un intent (jo anomeno aquest enfoc metodològic i escènic «intent de reconstrucció»), i un intent fallit: mai -per sort!- viurem la terrible experiència dels camps, l'Holocaust, la fi del món. Això significa que no ho sabíem tot i que seguim sense saber-ho; només ho estem intentant.

Això significa, en realitat, que no necessitàvem gran cosa: un escenari buit, uns quants elements d'attrezzo, so ocasional, canvis gairebé imperceptibles de llum. Tota la resta hauria estat mentida, vanitat, contaminació.

Com preservar aquesta falta d'experiència? Com ser honestos en la mediació del material? Com romandre -o tornar-nos- transparents?

Va ser un plaer treballar amb aquest equip d'actors (i amb tots els altres). Va ser difícil, esgotador, per descomptat, a causa del material. Cada dia furgant en l'horror i el terror, cada dia exposant-nos a aquestes imatges, històries i cites. Cada dia descendant de nou a la mina del mal radical. Però un gran plaer, un gran privilegi.

I vam arribar al final, a l'estrena. I em vaig sentir feliç. I trist. Satisfet i completament buit. Però amb la consciència tranquil·la. Vam ser honestos.

I me n'alegro molt que l'obra continuï viva.

Però...

Però mentrestant, moltes coses han canviat. Tot un món nou ha sorgit. Un món que no entenc i que em fa molta por. I, per desgràcia, amb tots aquests canvis socials, la nostra obra potser s'ha tornat encara més important. Encara més precisa. Fins i tot més aterridora.

Dues guerres (i altres d'innombrables, més llunyanes i per tant aparentment inexistents), l'ascens de la dreta (i de l'esquerra radical, que no és diferent), un món en blanc i negre («o l'un o l'altre» sense res al mig), nous fronts socials, individualisme ("Jo soc la mesura del món!") i generalització (i burocratització) radicals...

Por al tacte, por a les paraules, por als pensaments.

No entenc aquest món nou, i em fa una por terrible.

I per això -potser- és encara més important que es continuï representant *Eichmann in Jerusalem*.

Jernej Lorenci

3 h 40 min
(amb entreacte inclòs)

+ 16 anys

Croat
amb subtítols en català

Autoria

Hannah Arendt

Direcció

Jernej Lorenci

Dramatúrgia

Matic Starina

Amb

Katarina Bistrović Darvaš,
Dado Ćosić,
Frano Mašković,
Mia Melcher,
Pjer Meničanin,
Rakan Rushaidat,
Lucija Šerbedžija,
Vedran Živolić

Coreografia

Gregor Luštek

Música

Branko Rožman

Ajudants de direcció

Aleksandar Švabić,
Rajna Racz,
Tim Hrvaćanin

Ajudants de vestuari

Bernarda Popelar Lesjak,
Marta Žegura

Espai escènic

Branko Hojnik

Vestuari

Belinda Radulović

Equips tècnics i de gestió de la companyia

Regidora

Petra Prša

Producció

Zagrebačko kazalište
mladih – Zagreb



Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture



**Equips tècnics
i de gestió del TNC**

THE HOURS
Michael Cunningham



Patrocinador

Damm
Fundació

Protector

FUNDACION
ACS

Benefactor

Coca-Cola

Col·laboradors

VERI
AGÈNCIA PERA DEL PIRENEU

Gramona



 **FC BARCELONA**

IE Med.
Institut Europeu de la Mediterrània

Mitjans de comunicació

LA VANGUARDIA

3

CATALUNYA
RÀDIO

P el Periódico

EL PUNT AVUI+

a
ara.cat

RAC1

Servei educatiu i social



Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació
i Formació Professional



Fundació "la Caixa"